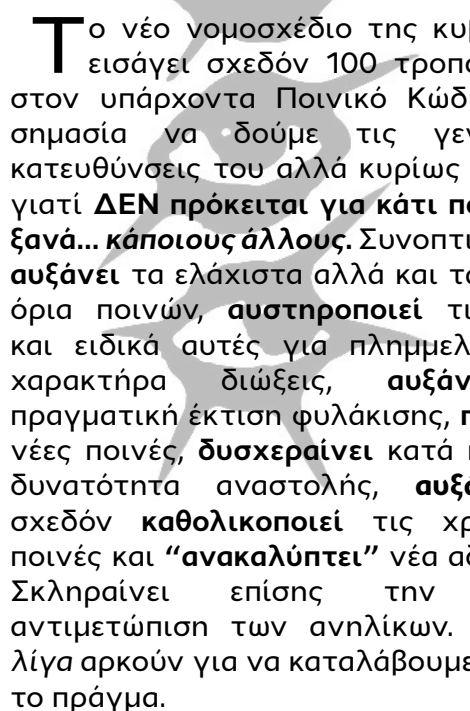

ΓΙΑΤΙ Ο ΝΕΟΣ ΠΟΙΝΙΚΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ ΜΑΣ ΑΦΟΡΑ ΟΛΕΣ ΚΑΙ ΟΛΟΥΣ...

...που δεν
τρέχουν
φράγκα
απ' τα
μπαιζόκια
μας;

Το νέο νομοσχέδιο της κυβέρνησης εισάγει σχεδόν 100 τροποποιήσεις στον υπάρχοντα Ποινικό Κώδικα. Έχει σημασία να δούμε τις γενικότερες κατευθύνσεις του αλλά κυρίως να δούμε γιατί **ΔΕΝ** πρόκειται για κάτι που αφορά ξανά... κάποιους άλλους. Συνοπτικά, ο ΝΠΚ αυξάνει τα ελάχιστα αλλά και τα μέγιστα όρια ποινών, **αυστηροποιεί** τις ποινές και ειδικά αυτές για πλημμεληματικού χαρακτήρα διώξεις, **αυξάνει** την πραγματική έκτιση φυλάκισης, **προσθέτει** νέες ποινές, **δυσχεραίνει** κατά πολύ την δυνατότητα αναστολής, **αυξάνει** και σχεδόν **καθολικοποιεί** τις χρηματικές ποινές και **“ανακαλύπτει”** νέα αδικήματα. Σκληραίνει επίσης την ποινική αντιμετώπιση των ανηλίκων. Αυτά τα λίγα αρκούν για να καταλάβουμε που πάει το πράγμα.

Ο νόμος δεν έρχεται άλλωστε σ' ένα ιστορικό κενό. Είναι αποτύπωμα, στο νομικό σκέλος, των σημερινών υλικών συνθηκών αλλά και των συσχετισμών δύναμης και εξουσίας. Καθώς πολλές από εμάς υποτιμούμαστε όλο και περισσότερο και το κράτος αποτυγχάνει να κάλυψει βασικές πτυχές της αναπαραγωγής όλο και μεγαλύτερου κοινωνικού κομματιού, το βασικό του όπλο στην διατήρηση της κοινωνικής του νομιμοποίησης είναι να πουλάει το αφήγημα της σταθερότητας, της τάξης και της ασφάλειας (όσο αφηρημένα κι αν φαντάζουν αυτά) για να βάζει το ίδιο στο τραπέζι τον εαυτό του ως **εγγυητή** των παραπάνω.

Πώς φτάσαμε όμως σε αυτό το σημείο; Κατ' εμάς, πριν μιλήσουμε για το κράτος, είναι βασικό να δούμε την ιστορική συνθήκη όπως αυτή διαμορφώνεται από τα κάτω. Αρχικά, η υποχώρηση των αγώνων της περιόδου '08-'12 οδήγησε τον κόσμο πίσω στις λογικές της ανάθεσης και, μέσω του ΣΥΡΙΖΑ, στην αγκαλιά του κράτους. Όταν και αυτή η ελπίδα φάνηκε να μην μπορεί να προσφέρει καμία πραγματική αλλαγή προς το καλύτερο για το μεγαλύτερο

κομμάτι της κοινωνίας, διαμορφώθηκε μια συνθήκη όπου **οι προσδοκίες των προλεταρίων έπεσαν στο ελάχιστο**. Κι όταν δεν έχει τίποτα να πιαστείς για να ανατιμήσεις υλικά την ζωή σου, η θαλπωρή του έθνους, των οικογενειακών αξιών και ο μεγαλοϊδεατισμός αποτελούν ένα εύκολο αποκούμπι. Όσο περισσότερο σου κλέβουν την ζωή, τόσο σε ταΐζουν με έθνος και φυλή που λείει κι ένα γνωστό σύνθημα. Εντός αυτής της συγκυρίας, όπου η κρατική αυθαιρεσία και τα κρατικά εγκλήματα (από τα Τέμπη μέχρι την Πύλο και τα κέντρα των πόλεων) έγιναν καθημερινότητα που (μεγαλο κόμματι των προλεταρίων πίστεψε ότι) δεν μπορούμε πια να επηρεάσουμε, είναι που έπρεπε να εφευρεθούν νέοι **αποδιοπομπαίοι τράγοι**.

Φτάσαμε, λοιπόν, στην εστίαση στην μικροπαραβατικότητα. Σκοπός της εστίασης αυτής δεν είναι απλά να αποπροσανατολίσει αλλά να μεταφέρει την ευθύνη για όλα τα δεινά όλο και περισσότερο προς τα κάτω, προς εμάς δηλαδή. Ο νέος ΠΚ συμβάλλει μεθοδικά ακριβώς σε αυτό το χτίσιμο της αναφερόμενης από τα κυβερνητικά στελέχη ως **μικρομεσαίας παραβατικότητας**. Τα επαναλαμβανόμενα ρεπορτάζ ηθικού πανικού και τρομολαγνείας για συμμορίες ανηλίκων, για γενιές που εκπαιδεύονται στη βία, για έξαρση της εγκληματικότητας στις πόλεις, για εστίες ανομίας, για πρωτοφανή οπαδική βία, για υβριδικούς πολέμους και ασύμμετρες απειλές, εκτός από το ότι προσπαθούν να τσουβαλιάσουν όλα τα παραπάνω ως κάτι ενιαίο, δεν θα μπορούσαν να έχουν άλλο ρόλο από την **κατασκευή και**

κατ'επέκταση την εκμετάλλευση ενός γενικευμένου αισθήματος ανασφάλειας. Στο οποίο, έπειτα, η προφανής λύση θα είναι η αύξηση της αστυνόμευσης και της επιτήρησης, η αυστηροποίηση των ποινών και γενικότερα το δόγμα “μηδενικής ανοχής” απέναντι σε όσες δεν υπακούουν, σε όσες αντιστέκονται, σε όσους δεν τη βγάζουν και ζουν στο περιθώριο.

Σε περιόδους κρίσης το κεφάλαιο χρειάζεται άλλωστε πειθήνιες εργάτριες, υποταγμένους μετανάστες, ανέργους που να μην ζητάνε και πολλά πολλά, φοιτήτριες που να μην αντιστέκονται και να μην διεκδικούν. Έχει ανάγκη να κατασκευάζεται διαρκώς η αντιπαλότητα μεταξύ ενταγμένων και περιθωριακών, έντιμων και παράνομων. Έτσι, το κράτος για να αποποιηθεί οποιασδήποτε ευθύνης της φτωχοποίησης και εξαθλίωσης μας αλλά και να κατασκευάσει εκείνα τα υποκείμενα που απειλούν την κοινωνική συνοχή, τις πατροπαράδοτες οικογενειακές αξίες και την εθνική ενότητα, προσπαθεί να **διευρύνει κατά πολύ την έννοια του “εγκληματία”** και να ενισχύσει το αφήγημα περί ανομίας και παραβατικότητας των ασθενέστερων κοινωνικών τάξεων, απαντώντας ταυτόχρονα στην δίψα για αίμα του πιο συντηρητικού κομματιού του πληθυσμού, που διαρκώς αυξάνεται.

Η βασική επιδίωξη, λοιπόν, του νΠΚ είναι να χτίσει ένα ιδεολόγημα που να **στοχοποιεί διευρυμένα όλους και όλες εμάς που παλεύουμε καθημερινά για την επιβίωση μας.** Παρόλο που οι διατάξεις του φαντάζουν αδιανόητες, δεν θέλει να χτίσει ένα “ολοκληρωτικό” σύστημα δικαιοσύνης. Θέλει όμως να προσφέρει την δυνατότητα αυτό να χρησιμοποιείται και ως τέτοιο. Να είναι ένα εργαλείο που **θα μπορεί να χρησιμοποιηθεί κατά το δοκούν εναντίον μας,** με την πολιτική εξουσία να έχει όλο και περισσότερο

επιρροή επάνω του. Να εγκαθιδρύσει μια μόνιμη συνθήκη φόβου, ώστε να παράξει την αναγκαία και χρήσιμη (τόσο για το κράτος, αλλά κυρίως για τα αφεντικά μας) πειθάρχηση. Και όσο αδυνατούμε να αντιληφθούμε πως αυτό που στοχοποιείται είναι οι αρνήσεις μας και οι προσπάθειές μας να τα βγάλουμε πέρα, όσο δεν αντιδράμε, τόσο δυσχαιρένουμε τις δυνατότητες μας να ζήσουμε αξιοπρεπώς, τόσο ερχόμαστε πιο κοντά σε μια συνθήκη όπου η φυλακή θα ίπταται διαρκώς σαν απειλή από πάνω μας.

Το νομοσχέδιο μπορεί να κατατέθηκε στην βουλή και να πάει προς ψήφιση, **η (μη) εφαρμογή του όμως είναι στοίχημα ανοιχτό.** Οι σχεδόν καθολικές αντιδράσεις του νομικού κόσμου είναι ένα πρώτο βήμα προς αυτή την κατεύθυνση. Και είναι κρίσιμο οι αγώνες μας να συμβάλουν σε αυτό για να παράξουν την κοινωνική απονομιμοποίησή του.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΝΕΟ ΠΟΙΝΙΚΟ ΚΩΔΙΚΑ

**ΚΑΤΑΛΗΨΗ
ΦΑΜΠΡΙΚΑ
ΥΦΑΝΕΤ**

yfanet.espivblogs.net

Ομήρου & Περδίκας γωνία,
κάτω Τούμπα